

JÁNOSHÁZY GYÖRGY

Tavasz, megint tavasz

*Elmúlik lassan ez a tél is,
nehány nap van csak olvadásig,
felszusszan már a házfedél is,
gép alá nő megint a pázsit,*

*tetszhalálukból ébredezve
ollóra várnak borzas tőkéék,
vadászni indulnak veresre
mázolt ajkakkal céda szőkéék;*

*múlik a tél, mint annyi másik,
pár nap van hóvirágnylásig,
s egy kis szerencsével megérem,*

*hogy gyolcsmundéros, nyalka gólyák
lengetik kristályfényű égen
a tavasz angyal-lobogóját.*

Frakkban a sarkvidéken

*Bizonytal délceg, óriás madárnak,
jégtorlaszos vizek fölött kerengő
halászkirálynak szánta a Teremtő,
és tervezett is hozzá büszke szárnyat –*

*de közben tán az egésznet megunta,
és önnön művétől megundorodva,
elbujdosott lakatlan űr-zugokba,
a lólábúra maradt hát a munka:*

*ezért van annyi mérges, rusnya, ronda,
alja teremtmény, légy, galóca, cincér,
kullancs, görény, piránya, anakonda;*

*ezért totyog a pingvin is idétlen,
gatyás frakkjában sarkvidéki télben,
mint kivénült, kopott, gond verte pincér.*

Magányos mécs

*Ezek a poros, álmos délutánok:
nyögdelve bífláz egy bukott diák,
a szívekben idült, var lepte tályog,
elűszkösödtek a melódiák.*

*Ezek a lagymatag, unalmas esték
ez a kvaterkás, kerúdys hangulat:
a tájon megfakult, napszitta festék,
az arcokon is hervadt indulat.*

*Ezek a kontároktól itt felejtett
vidéki házak és vidéki lelkek,
a fásult, lomha csend, mikor a város*

*reménytelen, nyúlós kátrányba fúl,
s magányos mécs suttog csak holdvilágos
kínai verset kosztolányiul.*

